

ICCJ – o amenintare la adresa ordinii constitutionale a Romaniei

Scris de prof. dr. Adrian SEVERIN | Data: 22.06.2022 11:16

1. Intr-un stat democratic, puterile se exercita numai in cadrul creat de Constitutie, aceasta fiind contractul intre popor si organizatia sa politica, statul. „Statul de drept” inseamna, am mai spus-o, „guvernarea legii”. Cine este guvernat de lege? Statul si societatea ordonata de el, legea fiind expresia vointei populare; vointa demosului care este detinatorul originar al intregii puteri, al suveranitatii, si care conduce prin intermediul reprezentantilor sai liber alesi (direct sau indirect).

In stat, puterea demosului se imparte in trei categorii distincte care coopereaza, se limiteaza reciproc si se controleaza una pe alta. Acest sistem de contraponderi si control incrucisat este menit a face ca niciuna dintre institutiile prin care poporul isi exercita puterea sa nu abuzeze de prerogativele sale; stiut fiind faptul ca orice putere corupe.

Intre statul de drept si statul natiune, intre guvernarea legii si natiune exista o legatura esentiala. Legea, ca manifestare a puterii unui anumit popor, reflecta identitatea culturala a aceluia popor (cu modul sau de a trai si gandii, cu traditiile sale, cu aspiratiile sale etc.) Pentru ca puterea legislativa sa nu se abata de la obligatia de a ordona raporturile sociale, comportamentul subiectelor de drept, atat in cadrul cat si in afara frontierelor nationale, in conformitate cu datele obiective ale identitatii natiunii, cu caracteristicile esentiale ale natiunii care o fac sa se deosebeasca de celelalte in privinta atitudinilor si intereselor, printr-o lege fundamentala, izvor al tuturor celorlalte norme de drept national, Constitutia, se sintetizeaza identitatea juridica nationala.

Dupa aceasta este tinut sa se ghideze nu numai legiuitorul, atunci cand adopta legea ce va guverna statul si cetatenii, ci si puterea judecatoreasca, atunci cand face interpretarea si aplicarea legii. De aceea, atat parlamentarii cat si judecatorii (ca de altfel si membrii puterii executive – ministri si procurori), inainte de a trece la exercitarea mandatului lor si pentru ca sa il poata exercita, depun juramant pe Constitutie, angajandu-se sa o respecte si aperi. Cine nu o face este sperjur.

In cazul devierilor, controverselor sau dubiilor, instanta chemata a stabili, cu forta general obligatorie, ce spune

Constitutia este Curtea Constitutionala. Constitutia spune ceea ce se poate citi in ea, precum si ceea ce afirma instanta de contencios constitutional ca ea spune. Deciziile acesteia din urma sunt insasi Constitutia. Cine le nesocoteste, nesocoteste Constitutia.

Iar nesocotirea Constitutiei este mai mult decat incalcarea oricarei alte legi. Ea este un atac impotriva ordinii de drept nationale in ansamblul sau. Ceea ce poate fi calificat ca tradare sau chiar ca tentativa de lovitura de stat.

2. Ceea ce face de o bucata de timp incoace ICCJ (ca de altfel, si alte instante judecatoresti de rang inferior) prin deciziile pe care le emite este exact asta: tradare (sperjur) si tentativa de rasturnare a ordinii constitutionale a statului roman. Toate sub privirea ingaduitor complice a CSM si a Parchetului, precum si a institutiilor mandatate cu apararea Constitutiei sau capabile sa actioneze intru apararea acesteia, incepand cu Presedintele Republicii, trecand la serviciile de contrainformatii si terminand cu Avocatul Poporului.

Din putere in sine, chemata sa garanteze respectarea ordinii de drept, asigurand guvernarea legii, puterea judecatoreasca, cel putin la nivelul ICCJ (dar nu numai) a devenit sau este pe cale de a deveni o putere pentru sine, care are propriul sau program politic si propriile obiective politice, fiind gata ca, spre satisfacerea propriilor interese, sa tranzactioneze cu alte puteri interne sau externe si sa transforme astfel actul de justitie in act politic personal (de interes personal). Pe o atare cale ea se transforma din putere a statului in stat in stat, aratandu-se chiar dispusa sa vanda statul (in speta, roman) unor puteri straine statale sau parastatale, daca aceasta ii satisface ambitiiile si ii perpetueaza privilegiile.

Decizia din 07.04.2022 pronuntata de judecatorii ICCJ Alina Ioana Ilie, Oana Burnel, Anca Alexandrescu si Dan Andrei Enescu (un al cincilea judecator a refuzat complicitatea si a formulat o opinie separata), prin care a fost respinsa contestatia in anulare a unei persoane condamnate de catre un complet ilegal format (mai exact format in baza unui act administrativ de modificare a unei legi, deci adoptat prin uzurparea puterii legislative), este doar ultimul exemplu dintr-un lung sir de abuzuri judiciare conturand o practica de natura a submina suprematia legii si ordinea constitutionala a statului roman. Numele victimei nu are nicio importanta intrucat dreptul la o justitie corecta este indivizibil: incalcarea acestuia in privinta unei singure persoane, pune in pericol pe toti ceilalti titulari ai sai.

3. Cum a fost posibil sa se respinga contestatia indreptata impotriva unei decizii judecatoresti absolut nule ca fiind pronuntata de o instanta necompetenta?! Caci un complet nelegal constituit nu are competenta de a judeca, iar nelegalitatea constituirii, produsa in contextul incalcarii prevederilor constitutionale referitoare la separatia puterilor in stat, fusese stabilita de Curtea Constitutionala printr-o decizie general obligatorie. Nu este niciun dubiu – iar asta tine nu doar de textul legii, ci si de stiinta dreptului care calibreaza legea – ca deciziile unei instante necompetente (nelegal constituite) sunt lovite de nulitate absoluta.

Caracterul absolut al nulitatii – sa o reamintim, inclusiv pentru judecatorii ICCJ – este justificat de imprejurarea ca viciul care infecteaza actul consta in incalcarea unei norme de interes public si astfel afecteaza ordinea publica. In speta este evident ca orice stat, detinatorul legitim al monopolului coercitiei, are interesul ca numai instantele formate potrivit conceptiei sale referitoare la administrarea justitiei sa emita hotarari executabile prin implicarea fortei sale de represiune. Cand vorbim despre un stat democratic, in care guvernarea legii, democratia si drepturile omului formeaza o treime unica si nedespartita, corectitudinea procesului judiciar („procesul echitabil”) este de asemenea o valoare de interes public, a carei aparare nu este reglementata doar pentru confortul persoanei private a unui justitiabil ori altuia, ci pentru siguranta juridica si stabilitatea colectiva a intregii comunitati. De aceea, fiind vorba de apararea ordinii publice (ca si in cazul prescriptiei, de altminteri), cauzele nulitatii nu pot fi acoperite retroactiv iar invocarea nulitatii in justitie este imprescriptibila.

Cand un condamnat invoca nulitatea absoluta a unei decizii judecatoresti printr-o contestatie in anulare, in concurs nu intra interesul privat al acelei persoane cu interesul public al recuperarii unui prejudiciu probabil produs de aceasta patrimoniului public (national sau transnational / european), ci doua interese publice, cel transnational neputand prevala si pentru ca ordinea juridica transnationala (in speta ordinea UE si siguranta juridica a UE) nu poate exista in conditiile dezordinii juridice din statele membre (desigur, in masura in care acestea sunt state suverane guvernate de o Constitutie proprie, iar nu simple teritorii ale unui imperiu colonial).

Ca sa nu mai vorbim ca existenta prejudiciului, respectiv a unui interes financiar constand in repararea acestuia, trebuie stabilita tot printr-o hotarare judecatoreasca, valabila numai intrucat a fost pronuntata de o instanta legal constituita si de aceea, competenta. Prejudiciul retinut prin hotararea unei instante necompetente nu exista, din punct de vedere juridic, asa cum prezumtia de nevinovatie nu poate fi rasturnata prin decizia unei instante

necompetente. O asemenea decizie este absolut nula si quod nullum est nullum producit efectum (ceea ce este nul produce efecte nule).

Iata, insa, ca, in dispretul tuturor celor spune mai sus, judecatorii inainte mentionati au decis si au exprimat-o ritos ca Decizia Curtii Constitutionale nr. 685/2018, prin care s-a retinut ca modificarea legii reglementand constituirea aleatorie a completelor de cinci judecatori printr-un act al conducerii administrative a ICCJ incalca teritoriul legislativului si, de aceea, deciziile adoptate de complete constituite in conformitate cu acesta nu pot produce efecte, urmeaza a fi ignorata. Aceasta chiar daca astfel este violata Constitutia Romaniei – art. 1 alin. 5 (proclama suprematia Constitutiei) si art. 147 alin. 7 (stabileste obligativitatea respectarii deciziilor CCR).

4. Potrivit legislatiei si practicii actuale, nerespectarea deciziilor CCR atrage raspunderea disciplinara a judecatorilor vinovati de aceasta. Este mult prea putin, fata de pericolozitatea faptei. De lege ferenda, o asemenea fapta ar trebui sa fie incriminata distinct de codul penal.

Culmea este ca si asa s-au gasit unii ca, in dispretul oricarei idei referitoare la garantarea aplicarii Constitutiei, sa propuna abrogarea dispozitiilor care califica ignorarea deliberata a suprematiei legii fundamentale prin nesocotirea deciziilor pronuntate de instanta de contencios constitutional ca abatere disciplinara. Din fericire, CSM a dat un aviz negativ respectivului proiect de lege care, in fond este neconstitutional intrucat lasa fara nicio sanctiune incalcarea unei prevederi constitutionale explicite.

Chiar si cu acest aviz, un astfel de act normativ scelerat, care ii scuteste pe judecatori de respectarea juramantului privind apararea Constitutiei, facand din respectarea ei un act facultativ si permitand aplicarea ei aleatorie (o instanta o va aplica iar alta nu, ba chiar si in cadrul aceleiasi instante unii o vor aplica iar altii nu, dupa bunul plac si dependentele vinovate ale fiecarui judecator), va putea fi adoptat. Independent de viitorul proiectului, simplul fapt ca cineva s-a putut gandi la un astfel de demers dovedeste pericolul care planeaza asupra ordinii constitutionale a Romaniei luata cu asalt de forte potrivnice statalitatii noastre incesi.

5. Dincolo de constatarea ca in perioada 2014-2018 completele de cinci judecatori nu au fost compuse potrivit legii in vigoare, decizia CCR nr. 685/2018 indica si conduita constitutionala de urmat: se poate formula contestatie in anulare pentru cei care sunt in termenul prevazut de Codul de procedura penala.

Sigur ca deciziile CCR opereaza numai ex nunc (pentru viitor), dar nulitatea opereaza din momentul in care a aparut viciul, adica ex tunc, si acesta este momentul in care s-a produs ilegalitatea ce il afecteaza pe titularul contestatiei. Sub acest aspect, legea care limiteaza dreptul la contestatie pentru compunerea ilegala a completului de judecata la treizeci de zile de la comunicarea deciziei de condamnare, este eronata sub aspectul principiilor de drept si, pana cand legislativul o va amenda explicit, judecatorii ar trebui ca, in aplicarea ei, sa gaseasca solutii de indreptare, facand analogia dreptului cu adaptare la fiecare caz concret.

Dincolo de aceasta, procesul in cadrul caruia mai pot fi exercitate cai de atac este unul neterminat, iar exceptiile care tin de domeniul ordinii publice, precum sunt cele de nulitate absoluta, pot fi ridicate in orice faza a acestuia. Nu conteaza ca originea nulitatii se situeaza inaintea deciziei CCR care a constatat-o. Important este ca in proces mai exista cai de atac (fie ele si numai extraordinare) care pot fi exercitate. In acest sens CCR a fost foarte explicita, ducand lucrurile pana la capat si scutind judecatorii de efortul de a interpreta consecintele deciziei sale.

Judecatorii inainte mentionati, plasandu-se deasupra CCR, pe cand erau obligati sa se supuna verdictului acesteia, au respins contestatia cu argumentul ca „motivul invocat nu se circumscrie cazului de contestatie in anulare privind compunerea completului de judecata, instanta de apel fiind compusa potrivit legii in vigoare si potrivit interpretarii unanime si necontestate date actelor normative relevante la data pronuntarii”. Culmea este ca acesti magistrati isi invoca propria turpitudine pentru a refuza dreptul contestatarului la un proces corect. „Interpretarea unanima si necontestata” de la data pronuntarii hotararii in apel este a lor si ea se baza pe un act administrativ abuziv prin care ICCJ a intrat intr-un litigiu juridic de natura constitutionala cu Parlamentul.

Faptul ca ICCJ a incalcat Constitutia la data pronuntarii deciziei contestate este, astfel, invocat atat pentru a respinge contestatia, respectiv cererea de rejudecare a procesului de catre un complet legal constituit, cat si pentru a modifica, fara drept, motivarea deciziei CCR. Mentalitatea acestor judecatori este cutremuratoare. In loc sa caute solutii pentru repararea incalcarii evidente a unui drept fundamental, ei cauta solutii pentru a mentine incalcarea; si, in acest scop, se substituie CCR in exercitarea prerogativelor acesteia. Asta inteleg ei prin drept.

6. Cei patru judecatori care „au speriat dreptul” au gasit si argumente de oportunitate pentru a respinge contestatia in anulare, respectiv, o repetam, pentru a refuza atat respectarea unei decizii a CCR, cat si respectarea dreptului la un proces corect. Ei au invocat astfel imprejurarea ca daca s-ar admite contestatia si s-ar dispune rejudecarea, atunci, prin aplicarea legislatiei pertinente, s-ar fi ajuns la inchiderea dosarului prin efectul prescriptiei.

Temerea respectivilor judecatori era sporita de imprejurarea ca redeschiderea procesului in fata instantei de apel ar fi condus si la trimiterea cauzei spre rejudecare in fata instantei de fond intrucat si aceea fusese ilegal constituita. Ce haos!! Or, era posibil ca aducerea intregii proceduri judecatoresti inapoi la linia de start sa impuna un consum de timp care sa determine ca judecata sa nu se incheie pana la expirarea termenului de prescriptie. Aceasta este ceea ce ei numesc „risc de impunitate”; adica riscul nepedepsirii unei persoane vinovate.

De unde stim, insa, ca o persoana este vinovata atat timp cat vinovatia sa nu a fost stabilita de o instanta competenta? Este evidenta din nou mentalitatea specifica regimurilor dictatoriale care ii face pe judecatori sa fie mai preocupati ca nu cumva un vinovat sa scape, decat ca un nevinovat sa fie condamnat.

Apoi, institutia „prescriptiei” nu rimeaza cu conceptul de „impunitate”, ci cu acela de „securitate” (juridica). Este vorba despre securitatea circuitului juridic la nivel global si de securitatea personala a subiectelor de drept (care face obiectul unuia dintre drepturile fundamentale ale omului si cetateanului). Prescriptia nu a fost reglementata ca un favor facut unor infractori sau debitori pentru a-i scapa de pedeapsa / raspundere. Efectul ei nu este acela de a-i lasa nepedepsiti pe cei vinovati.

Prescriptia este necesara, in primul rand, pentru a scoate societatea de sub umbra indoielilor si incertitudinilor cu privire la statutul juridic al persoanelor si bunurilor, astfel incat circuitul civil franat de acestea sa isi regaseasca fluiditatea. Daca este un favor, el este facut societatii, iar nu inculpatilor. In al doilea rand, implinirea termenului de prescriptie are avantajul notabil atat pe plan individual, cat si pe plan social de a pune o limita rezonabila suferintelor suportate de persoana supusa judecatii ca urmare a prelungirii excesive a procesului, cu inevitabilele lui restrictionari de drepturi individuale. Oricat de vinovat ar fi un inculpat, nu este drept ca suspiciunile care planeaza asupra lui, ca si masurile asiguratorii care i se aplica, precum si disconfortul procesului (atat psihologic cat si material) sa se prelungeasca peste granita bunului simt. Nu este admisibil ca procesul pur si simplu, care se poate incheia cu condamnarea sau achitarea, sa devina el insusi o pedeapsa. De aceea, daca dupa scurgerea unui interval de timp anume, vinovatia nu a putut fi stabilita dincolo de orice dubiu rezonabil, procedura trebuie incheiata si justitiabilul redat societatii cu prezumtia de nevinovatie intacta.

7. Sa adaugam ca prescriptia exercita si rolul de catalizator al procedurii, determinand autoritatea judecatoreasca sa lucreze sustinut si concentrat pentru a duce procesul la o solutie definitiva cat mai repede. Incompetenta si delasarea magistratilor nu pot fi puse in sarcina justitiabililor.

Cei patru judecatori ai ICCJ afirma, insa, ca este „de notorietate ca pronuntarea unei hotarari definitive in materie are loc deseori la limita implinirii acestor termene de prescriptie”, dar si ca inculpatii ar putea tergiversa solutionarea cauzei sau ca martorii nu se mai prezinta in instanta ori „refuza sa reitereze declaratiile”. Cu alte cuvinte, judecatorii deplang imprejurarea ca asigurarea unui proces corect este cronofaga si de aceea ea ar putea face ca inculpatul, inca doar suspect, sa nu mai fie condamnat. Mai bune sunt procesele incorecte. (sic!) Cele expeditiv, in care martorii nu mai au ragazul de a-si corecta depozitiile, iar inculpatii nu isi valorifica drepturile procesuale.

Daca tergiversarea in solutionarea cauzei este rezultatul exercitarii abuzive a drepturilor procesuale de catre inculpati, vinovat este judecatorul care nu a sanctionat abuzul. Daca aceasta este efectul exercitarii cu buna credinta a drepturilor procesuale, unde este problema? Procedura nu trebuie, oare, corect aplicata? Marii doctrinari ai dreptului sunt unanimi in a sustine ca o decizie de fond corecta nu poate rezulta decat din aplicarea corecta a unei proceduri corecte. Ce li se spune oare doamnelor si domnilor magistrati la INM?

Altminteri, nu este vina inculpatului ca in Romania urmarirea penala si judecata solicita un timp de desfasurare mai lung decat in oricare alt stat membru al UE. De asemenea, durata urmaririi penale depinde de procuror si de celeritatea cu care acesta lucreaza. Judecarea cauzei in timp rezonabil este obligatia statului si a autoritatii judecatoresti care au sau ar trebui sa aiba la dispozitie toate parghiile necesare. Asta o spune si art. 6 par. 1 din CEDO.

Cum poti oare refuza atunci dreptul la un proces echitabil argumentand ca astfel exista riscul ca inculpatul sa fie

achitat?! Si cei care refuza mai fac inca parte din magistratura.

8. Atunci cand se vorbeste de „riscul sistemic de impunitate” problema este transferata celor care administreaza sisteme, iar nu procese individuale. „Riscul sistemic” decurge din politici, astfel cum politicile sunt transpuse in legislatie. Judecatorii aplica legea construind silogisme juridice in cazuri izolate. Daca termenele de prescriptie sunt in general prea mari sau prea mici, cu impactul sistemic al intinderii lor, ei nu au cum aprecia. Asemenea aprecieri pot fi facute de executiv, care are dreptul de initiativa legislativa, si de legislativ, care are dreptul de a adopta legislatie.

In sine, incercarea puterii judecatoresti de a aprecia riscurile sistemice si a corecta legislatia in functie de asemenea aprecieri, inseamna incalcarea principiului separatiunii puterilor. Judecatorul poate sesiza ca o anumita lege juridica intra in coliziune cu legile obiective ale domeniului reglementat de ea si, pornind de aici, sa caute pe cale de interpretare si prin recurgerea la analogia legii sau a dreptului calea pentru punerea lor in sincronie. El nu poate schimba insa vointa puterii legislative substituind solutiile de oportunitate pentru care a optat aceasta cu propriile optiuni si mai ales nu o poate face discretionar, de la caz la caz.

9. Judecatorii ICCJ autori ai acestei abominabile decizii se ascund in spatele unor hotarari preliminare ale CJUE prin care aceasta infirma suprematia Constitutiei Romaniei, respectiv obligativitatea respectarii deciziilor CCR, mergand pana acolo incat sa stabileasca standarde in domeniul drepturilor fundamentale inferioare celor adoptate de legea fundamentala romaneasca.

Din bogata argumentatie a doctrinei pe aceasta tema, argumentatie care sustine fara putere de tagada suprematia Constitutiei nationale fata de dreptul UE (inclusiv fata de tratatele constitutive ale UE) reiteram aici doar observatia ca tratatele constitutive ale UE, izvor al dreptului comunitar, au putut fi ratificate de Romania numai intrucat au fost conforme cu Constitutia Romaniei. Aceasta conformitate trebuie sa se mentina si ulterior ratificarii. In lipsa ei ratificarea era imposibila.

Cat priveste drepturile fundamentale, potrivit acestei Constitutii, in materia drepturilor omului, prin tratatele internationale la care Romania este parte (in aceasta categorie se includ si tratatele constitutive ale UE) nu se pot stabili standarde mai joase decat cele prevazute in ordinea de drept romanesc. In acest sens, cel putin, interesele financiare ale UE nu pot fi invocate pentru a justifica nerespectarea dreptului cetatenilor romani la un proces echitabil.

Cu referire la situatiile in care instanta care a judecat este nelegal constituita, CEDO a statuat ca nu mai este necesara analiza independentei si imparzialitatii unei instante despre care s-a constatat ca nu a fost constituita potrivit legii. Cu alte cuvinte, constituirea unui complet de judecata cu incalcarea prevederilor legale care o guverneaza, creeaza prezumtia irefragabila ca acel complet nu mai este independent, obiectiv si impartial (ceea ce de altfel a afirmat si CCR); ceea ce face ca, pe cale de consecinta, sa se conchida ca procesul a fost inechitabil.

10. Nu poate fi invocata nicio hotarare a CJUE care sa afirme ca dreptul UE prevaleaza asupra Constitutiei Romaniei, ca deciziile CCR nu trebuie respectate sau ca drepturile fundamentale prevazute in dreptul romanesc pot fi reduce. Asa ceva este inadmisibil, caci reduce la neant insasi specificul national al ordinii de drept romanesti.

Cu toate acestea, judecatorii ICCJ asta fac. A ajuns oare Romania un sat fara caini, la discretia unor asemenea judecatori care refuza apararea judiciara a Constitutiei pe care au jurat, in favoarea, presupusa, a Tratatului de la Lisabona, pe care nu au jurat.

Daca acest tratat s-ar interpreta in sensul in care isi subordoneaza Constitutia Romaniei, inseamna ca ratificarea sa este nula ca fiind neconstitutionala. La fel stau lucrurile daca amintitul tratat ar putea fi inteles in sensul in care prin dreptul UE poate fi redus nivelul drepturilor fundamentale stabilit de legea fundamentala romana.

In masura in care s-ar accepta interpretarea CJUE in sensul ca instantele romanesti trebuie sa dea prioritate absoluta jurisprudentei sale si, in acest sens, sa aplice standarde de protectie a drepturilor fundamentale mai scazute decat cele oferite de Romania prin Constitutie, ca expresie a vointei poporului roman, ar rezulta ca Legea nr. 13/2008 pentru ratificarea Tratatului de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeana si a Tratatului de instituire a Comunitatii Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, precum si Tratatul de la Lisabona, care este parte componenta a acestei legi de ratificare, sunt neconstitutionale. Avocatul Poporului ar trebui sa sesizeze Curtea Constitutionala pentru a se pronunta pe acest aspect.

In cauza aflata in discutie, reaua credinta a celor patru judecatori iubitori de CJUE este dovedita si de faptul ca acestia au incalcat pana si interpretarea data dreptului UE de catre curtea de la Luxemburg, care a precizat ca „daca riscul de prescriere a infractiunilor nu exista in mod efectiv in speta, instanta nationala nu are obligatia de a lasa neaplicata jurisprudenta rezultata din decizia nr.685/2018 a Curtii Constitutionale.”

Intr-adevar, in speta respectiva nu exista niciun risc de indeplinire a termenelor de prescriptie speciala a raspunderii penale. (Acestea ar fi expirat in 2028 si 2029, ori pana atunci ar fi fost destul timp pentru finalizarea procesului.) Asadar nu respectul pentru dreptul UE a fost in discutie, ci respectul pentru altceva sau altcineva, paralegal si parajudiciar. Este de datoria Parchetului sa descopere ce a fost acel altceva sau cine a fost acel altcineva, care s-au insinuat in mersul procedurii si au deturnat-o catre un rezultat nedorit de lege dar dorit in afara instantei.

11. Decizia ICCJ din 07.04.2022 mai cuprinde si urmatorul paragraf: „riscul de impunitate rezulta si din dificultatea de a readministra probele testimoniale, trecerea timpului fiind de natura a altera memoria martorilor sau de a face imposibila audierea lor, fie pentru ca acestia nu se mai prezinta in instanta, fie pentru ca refuza sa reitereze declaratiile, fie din cauza varstei sau a incetarii din viata.”

Chiar si numai acest citat dovedeste ca avem de a face cu o decizie care este o pledoarie scandaloasa in favoarea abuzului judiciar si impotriva ideii de proces corect / echitabil. Raspunderea pentru urmarile unui proces incorect nu este pusa pe umerii celui vinovat de incorectitudine, ci pe umerii victimei sale.

Prin urmare, nu conteaza daca te judeca o instanta competenta sau portarul tribunalului, nu conteaza daca martorii au fost influentati sau nu, nu conteaza daca probele administrate sunt autentice sau false, odata condamnat ramai condamnat, altfel existand riscul ca un proces desfasurat potrivit legii sa te lase fara condamnare. Asta produce capul unor judecatori despre care nu poti spune daca sunt mai degraba incompetenti sau de rea credinta. Probabil ambele.

Erorile, dintre care numai o parte am aratat-o, sunt inasa atat de mari incat se poate face fara rezerve aplicarea adagiului „culpa lata dolus equiparatur” (eroarea pe care nici cel mai nepriceput si neinzestrat om nu ar face-o echivaleaza cu reaua credinta, cu inselaciunea deliberata).

Eu stiam ca nimeni nu poate fi considerat vinovat pana cand nu este condamnat definitiv si nimeni nu poate fi condamnat definitiv pana cand judecatorii legitimi nu au ajuns la o convingere mai presus de orice dubiu rezonabil asupra vinovatiei sale; convingere formata la capatul unui proces desfasurat potrivit tuturor regulilor menite a evita pedepsirea unui nevinovat.

Judecatorii ICCJ cred, deci, ca, atunci cand interesele financiare ale UE sunt in joc, o persoana nevinovata poate fi condamnata ca si cand ar fi vinovata si pusa sa acopere un prejudiciu (si acela doar banuit) in producerea caruia nu se stie cu certitudine daca are vreo implicare si cat ar fi aceea. Cu alte cuvinte, sunt interese care permit ca si nevinovatul (caci vinovatul nedovedit prin metode corecte este nevinovat) sa poata fi pedepsit. O justitie care te poate pedepsi indiferent ca ai incalcat legea sau nu, face indiferenta respectarea legii si astfel scufunda societatea in ilegalitate absoluta.

Condamnatul intr-un proces incorect este nevinovat. Lui i se refuza, inasa, dreptul de a fi judecat corect intrecut o judecata corecta l-ar putea achita. Atunci care mai este diferenta intre cel care respecta legea si cel care nu o respecta? Iar daca riscul condamnarii este acelasi pentru cel care respecta legea si cel care nu o respecta, nu este, oare, mai profitabil sa incalci legea?! Asa macar te alegi cu un oarecare castig, fie el si ilicit.

12. Acestea sunt caracteristicile unui proces politic. Un proces al carui final nu depinde de probele administrate si de obiectivitatea judecatorilor, ci de un interes extrajudiciar promovat de o putere parajudiciara. Cei condamnati in urma unui proces politic sunt condamnati politic si devin detinuti politic.

Indiferent ce fapte va fi comis in viata ei, pentru care eventual ar fi meritat o sanctiune penala, in acest moment doamna Elena Udrea, caci la decizia prin care ei i-a fost respinsa contestatia in anulare este vorba, este detinut politic.

Autorii unei condamnari politice, mai ales atunci cand este pronuntata cu sfidarea Constitutiei, trebuie nu doar

cunoscuti, si numele lor a fost dat la inceputul acestui text, dar si exemplar pedepsiti. Daca nu azi, atunci maine. Asta trebuie sa o stie toti cei tentati a proceda ca ei. A-i menaja nu-i face mai rezonabili si nu ajuta la depolitizarea justitiei. Putem conta mai mult pe lasitatea lor, decat pe remuscarile sau gratitudinea lor.

Acestia sunt criminali. Ei fac de rusine profesia. Ei submineaza ordinea de drept. Ei otravesc morala publica. Banii din care isi indetuleaza cu supra de masura familiile sunt bani murdari, ca si cei obtinuti din traficul de droguri sau din crima organizata.

De aceea, pana cand vom avea cu adevarat un stat guvernat de lege, numele lor trebuie sa fie cunoscute publicului cat mai larg care sa le poata identifica in galeria infamiei.

Ca profesor de drept, imi cer scuze si pe aceasta cale pentru ca noi, profesorii, am permis ca de pe bancile facultatilor noastre asemenea indivizi, asemenea specimene umane sa iasa cu prezumtia de cunoscatori ai dreptului. Ei au tradat profesia, poporul si tara. Iar profesia, poporul si tara trebuie sa ii trateze dupa faptele lor.